

Nemuritor

Mirimirela

Azi buciul sună de jalea uitării
Și plopi fără soț frunzele-și tremură mut,
Stele se aprind pe fruntea-nserării
Și doruri, timid pe sub tei se ascund.

Izvoarele murmură în pădurea de-argint,
Grațios lunecă lebede pe lac de cleștar,
O lentă de doliu-nvăluie-ntregul pământ,
Dar Luceafărul sclipește pe bolta-altar

Luminează poteca din codru venind
Spre nuferi albaștri ce adorm liniștiți,
Fantasme pe ceruri se aud călărind
Nemuritor, străluce...se pierde-ntre sfinți.

Noi suntem mai singuri, mai săraci, mai puțini
Și-nălțăm rugi fierbinți către albi heruvimi :
"Hyperion, răsai din genune și-apoi
Revarsă-ți lumina și-n odaie, la noi. "